

LBRIS

We know
books

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 1
CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȘITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

bănuia că valul de refugiați face cale-ntoarsă, că toți cei care fugiseră din Bingtown și din împrejurimi se reîntorceau. Fluxul își schimbase direcția. Bingtownul avea să renască din cenușă.

– Se pare că știi foarte multe despre dragoni, îi spuse Reyn lui Selden. De unde vin deodată atâtea cunoștințe?

În loc să răspundă, băiatul îi puse o întrebare:

– Mă transform într-un om din Tărâmul Ploilor Sălbatice, nu-i așa?

Reyn nu se uită la el. Nu era sigur că Selden vrea să-i cerceteze chiar atunci fața. Și înfățișarea lui Reyn părea să se schimbe mai repede. Până și unghiile îi creșteau mai groase și mai cornoase. De obicei, schimbările astea nu apăreau înainte de a ajunge la vârsta de mijloc.

– Judecând după cum arăți, e cu siguranță așa. Asta te întristează?

– Nu prea mult. Mamei nu cred că-i place. Înainte de a avea Reyn timp să răspundă, Selden continuă: Am și visele unuia de-al vostru. Au început în noaptea când am adormit în oraș. Când m-ai găsit, m-ai trezit dintr-unul. Atunci n-am putut s-aud muzică. Nu cum auzea Malta, dar cred că, dacă m-aș întoarce acum acolo, aș auzi-o. Cunoștințele apar în mine și se înmulțesc, și nu știu de unde vin. Își încruntă sprâncenele solzoase: I-au aparținut altcuiva, dar pătrund cumva în mine. Reyn, când se întâmplă așa ceva se spune că „te îneci în amintiri”? Prin mine curge un șuvoi de amintiri. O să înnebunesc?

Reyn își puse mâna pe umărul băiatului și i-l strânse. Niște umeri atât de mici și de firavi purtau o asemenea povară!

– Nu neapărat. Nu înnebunim cu toții. Unii învață să înoate în sensul curentului.

CUPRINS

SFÂRȘITUL VERII	9
<i>Prolog. Cea Care Își Amintește</i>	11
1. Tărâmul Ploilor Sălbatice	19
2. Negustori și trădători	40
3. Wintrow	70
4. Zborul Tintagliei	92
5. <i>Paragon</i> și pirateria	106
6. O femeie independentă	129
7. Corabia dragon	169
8. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri	193
9. Lupta	217
10. Armistiții	247
11. Trupuri și suflete	271
IARNA	297
12. Alianțe	299
13. Supraviețuire	325
14. Divvytown	362
15. Corabia șarpe	399
16. Târgul Tintagliei	420
17. Negocieri în Bingtown	442
18. Loialități	470
19. Strategii	497

PROLOG

CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

Se întreba cum s-ar fi simțit dacă totul ar fi fost perfect. În ziua când ieșise din ou, fusese capturată înainte de a putea șerpui pe nisip către îmbrățișarea răcoroasă și sărată a apei. Cea Care Își Amintește era osândită să țină minte cu claritate toate amănuntele acelei zile. Acesta îi era rolul, aceasta era rațiunea existenței sale. Era un vas pentru amintiri. Nu sălășluiau în ea doar amintirile din propria viață, din clipa în care începuse să prindă formă în ou, ci și din viețile celor înrudiți cu ea, dar morți înainte de nașterea sa. De la ou până la șarpe, apoi până la cocon, până la dragon și până la un alt ou, toate amintirile neamului său îi aparțineau. Nu toți șerpii erau atât de înzestrați sau atât de împovărați. Întreaga memorie a speciei era întipărită doar în mintea câtorva, căci numai de câțiva era nevoie.

Începutul fusese perfect. Trupul ei minuscul, neted, agil și acoperit de solzi fusese fără cusur. Își croise drum în afara învelișului pielos cu dintele special din vârful botului. Era un pui întârziat. Toți ceilalți din cuibul ei își spărseseră coaja și se îngrămădiseră pe nisipul uscat. Lăsaseră în urmă dâre puțin adânci, care s-o călăuzească. Marea o chema, stăruitoare. Clipocitul fiecărui val o ademenea. Își începuse călătoria alunecând pe plaja aridă, sub soarele arzător. Simțise puternicul miros de sare al oceanului. Lumina care se mișca pe suprafața lui orbitoare o momise.

Nu-și încheiase călătoria.

Spurcăciunile o găsiseră. O înconjuraseră, își puseseră trupurile grele între ea și oceanul care o chema. Smulsă din nisip în timp ce se zvârcolea, fusese întemnițată într-un bazin dintre stânci, umplut de apa fluxului. O ținuseră acolo, dându-i doar hrană moartă și nelăsând-o niciodată să înoate liberă. Nu migrase niciodată către miazăzi, acolo unde se duceau ceilalți, în mările calde, cu hrană din belșug. Nu atinsese mărimea și nu dobândise puterea pe care i le-ar fi oferit o viață în libertate. Dar crescuse până când bazinul din peșteră ajunsese să fie, pentru ea, nu mai mult decât o băltoacă înghesuită, un spațiu abia suficient ca să-i țină pielea și branhiile ude. Plămânii îi erau întotdeauna striviți în interiorul inelelor înghesuite unele în altele. Apa care o înconjura era mereu murdărită de veninul și de necurățeniile ei. Spurcăciunile o ținuseră prizonieră.

Câtă vreme fusese închisă acolo? Nu putea să măsoare timpul, dar simțea, fără dubiu, că fusese captivă pe durata mai multor vieți obișnuite ale semenilor ei. Simțise, iarăși și iarăși, chemarea din vremea migrației. Atunci era potopită de o neobosită energie și de o cumplită dorință de a-și căuta semenii. Glandele cu venin din gâtjej i se umflau și o dureau. În astfel de răstimpuri nu-și găsea odihna, căci amintirile o luau în stăpânire și strigau, cerând să fie eliberate. Se foia neliniștită în chinuitorul ei bazin strâmt și jura să se răzbune la nesfârșit pe Spurcăciunile care o țineau astfel. În asemenea momente, le ura cu cea mai mare sălbăticie. Când glandele prea pline dădeau apei aroma amintirilor lor ancestrale, când apa se îmbiba atât de tare de trecutul care îi otrăvea branhiile cu tot ce se petrecuse cândva, atunci veneau Spurcăciunile. Veneau în temnița ei să-i scoată apa din bazin și să se îmbete cu ea. Îmbătate, își împărtășeau unele altora profețiile, delirând cu patos sub lumina lunii pline. Furau amintirile semenilor ei și le foloseau ca să contureze presupuneri despre viitor.

Pe urmă, două-picioare, Wintrow Vestrit, o eliberase. Venise pe insula Spurcăciunilor ca s-adune pentru ele comorile mării ajunse pe țarm. În schimb, se aștepta să-i prezică viitorul. Gândul

la asta încă îi mai făcea coama să se umfle de otravă. Spurcăciunile nu profețeau decât ceea ce simțiseră despre viitor furându-i trecutul ei! Nu aveau cu adevărat darul clarviziunii. Dacă l-ar fi avut, cugetă ea, ar fi știut că acel două-picioare le aduce pieirea. L-ar fi oprit pe Wintrow Vestrit. În schimb, el o descoperise și o eliberase.

Deși își atinsese pielea de a lui, iar amintirile li se amestecaseră mulțumită veninului său, ea nu înțelegea ce-l îndemnase pe acel două-picioare s-o elibereze. Era o creatură cu o viață atât de scurtă, încât cea mai mare parte a amintirilor lui nici măcar nu puteau lăsa vreo urmă în mintea ei. Îi simțise îngrijorarea și suferința. Știuse că-și pune în pericol scurta existență ca s-o salveze. Curajul unei atât de scurte zvâcniri a vieții o mișcase. Nimicise Spurcăciunile care i-ar fi capturat pe amândoi. Pe urmă, ea îl ajutase pe două-picioare, care altminteri și-ar fi găsit moartea în sânul mării, s-ajungă la corabia lui.

Cea Care Își Amintește își deschise încă o dată larg branhiile. Gusta misterul din valuri. Îl duse pe două-picioare pe corabia lui, care pe ea o înfricoșa și o atrăgea deopotrivă. Coca gri-argintie a vasului dădea aromă apei. Îl urma, absorbind savoarea puternică a unor amintiri neclare.

Corabia nu mirosea a corabie, ci avea mirosul semenilor ei. O urmărea deja de douăsprezece fluxuri fără să izbutească să priceapă defel cum era cu puțință așa ceva. Știa foarte bine ce sunt corăbiile. Străbunii avuseseră corăbii, deși nu ca aceasta. Amintirile ei de dragon îi spuneau că semenii ei zburaseră deasupra unor astfel de vase și se jucaseră legănându-le puternic când agitau aerul cu aripile lor largi. Corăbiile nu erau un mister, și totuși aceasta era. Cum putea o corabie să aibă mirosul unui șarpe? Mai mult decât atât, nu avea mirosul unui șarpe obișnuit. Mirosul ei era al Celei Care Își Amintește.

Pe de altă parte, datoria o îmboldea: era un instinct mai puternic decât nevoia de a mânca sau de a se împerechea. Era timpul, și era pe sfârșite. Ar fi trebuit să se afle deja în mijlocul semenilor ei, să-i călăuzească pe calea pe care-o știa atât de bine

din amintiri. Trebuia să-i hrănească pe cei cu memorie mai slabă cu veninul ei puternic, ca să le trezească amintirile latente. Era o poruncă biologică, îi urla în sânge. Era timpul să se preschimbe. Își blestemă din nou trupul verde-auriu încovoiat, care înota lovind apa cu atâta stângăcie. Nu se putea bizui pe rezistența lui. Îi era mai ușor să înoate în valul din urma corabiei, lăsând mișcarea ei s-o ajute să înainteze.

Făcuse o înțelegere cu sine însăși. Atâta vreme cât corabia argintie mergea în direcția în care voia să meargă ea, avea s-o urmeze. Avea să profite de avântul ei, care-i ușura mișcările în timp ce căpăta putere și își sporea rezistența. Avea să se gândească la misterul ei și să-l dezlege dacă avea să fie în stare. Însă n-avea să-l lase s-o abată de la adevărul ei țel. Odată ajunsese mai aproape de țarm, avea să abandoneze corabia ca să-și caute semenii. Avea să găsească încâlcituri de șerpi și să le călăuzească în susul marelui fluviu, către locul de țesere a coconilor. Apoi, un an mai târziu, dragonii tineri aveau să-și pună aripile la încercare în vântul verii.

Asta își făgăduise timp de douăsprezece fluxuri, cât urmasa corabia. În miezul zilei, când al treisprezecelea începuse să înalțe suprafața apei, simți pe piele vibrațiile unui sunet în același timp străin și de o familiaritate care-i frângea inima. Trâmbița un șarpe. Ieși imediat din siajul corabiei și se scufundă, îndepărtându-se de valurile de la suprafață, care îi abăteau atenția. Trimise un răspuns, apoi rămase absolut nemișcată, așteptând. Nu mai auzi nimic.

Dezamăgirea o împovără. Se înșelase cumva? În mai multe răstimpuri, în vremea petrecută în captivitate, țipase iar și iar, trâmbițând până ce pereții grotei reverberau din cauza nefericirii sale. Amintindu-și amărăciunea de-atunci, își coborî pleoapele pentru o clipă. N-avea de gând să se chinuiască singură. Deschise ochii către singurătatea ei. Reîncepu cu hotărâre să urmărească din nou corabia, ceea ce îi oferea o senzație asemănătoare unei tovarășii; o asemănare vagă, dar singura cunoscută de ea vreodată.

Scurta pauză o făcu să-și dea și mai bine seama de slăbiciunea trupului ei schilodit. Avu nevoie de întreaga putere a voinței ca să-și ia avânt. Slăbiciunea îi pieri o clipă mai târziu, când un șarpe alb trecu pe lângă ea ca o străfulgerare. Nu păru s-o observe, îl absorbea urmărirea corabiei, era probabil zăpăcit de mirosul ei straniu. Inima Celei Care Își Amintește bătea cu putere.

– Aici sunt! strigă în urma lui. Aici. Sunt Cea Care Își Amintește. Am ajuns în sfârșit la voi!

Șarpele alb înota fără efort, unduindu-și trupul gros și palid. La chemarea ei, nici măcar nu întoarse capul. Îl privi uluită, apoi se grăbi să-l ajungă, dându-și vremelnice uitării slăbiciunea. Se luă după el cu greu, gâfâind.

Îl găsi urmărind corabia ca o umbră. Plutea în întunecimea de sub ea, smiorcăindu-se și bombănind ceva de neînțeles către scândurile cocii. Cărlionții otrăvitori ai coamei i se înălțaseră pe jumătate; un șuvoi subțire de venin amar întina apa din jur. Cea Care Își Amintește îl privi acționând fără sens și simți groaza crescând în ea încetul cu încetul. Din adâncul sufletului, toate instinctele o îndemneau să-l ocolească. O purtare atât de bizară sugera că era bolnav sau nebun.

Dar, din ziua când ieșise din ou, nu-l mai văzuse pe niciunul dintre semenii ei. Legătura de rudenie era mai puternică decât repulsia, așa că se apropie încetul cu încetul.

– Salutare, îndrăzni să spună cu sfială. O cauți pe Cea Care Își Amintește? Eu sunt.

Ca răspuns, imenșii lui ochi roșii se rotiră dușmănos și se repezi spre ea mușcând apa ca s-o prevină.

– A mea! trâmbiță cu voce hârâită. A mea. Mâncarea mea.

Își lipi de corabie coama zbârlită, scurgându-și veninul pe chilă.

– Hrănește-mă, îi ceru. Dă-mi mâncare.

Cea Care Își Amintește se grăbi să se retragă. Șarpele alb își continuă căutările în jurul cocii. Cea Care Își Amintește simți dinspre corabie un ușor miros de neliniște. Bizar. Totul era la fel de straniu ca un vis și, asemeni unui vis, o sâcăia cu posibilele sale semnificații și cu înțelesurile aproape deslușite. Oare corabia

putea cu adevărat să reacționeze la veninul și la chemările șarpelei alb? Nu, era ridicol. Misteriosul ei miros îi năucea pe amândoi.

Cea Care Își Amintește își scutură propria coamă simțind cum o înfoaie puternicele ei otrăvuri. Asta îi trezi un sentiment de putere. Se compară cu șarpele alb. Era mai mare decât ea, mai musculos, cu trupul sănătos și obișnuit să lupte. Dar nu conta. Putea să-l ucidă. În ciuda corpului ei pipernicit și a lipsei de experiență, putea să-l paralizeze și să-l trimită la fund. În clipa următoare, deși îmbătătită de tăria secrețiilor propriului trup, știu că e chiar și mai puternică. Putea să-i lumineze mintea și să-l lase să trăiască.

– Șarpe alb! trâmbiță ea. Ascultă-mă! Am amintiri pe care ți le pot împărtăși, amintiri despre tot ce-au fost semenii noștri, amintiri care le vor trezi pe ale tale. Pregătește-te să le primești!

El nu-i dădu nicio atenție. Nu se pregăti, dar ei nu-i păsa. Ăsta-i era destinul. Pentru asta ieșise din ou. Șarpele alb avea să fie primul care să-i primească darul, indiferent dacă i se părea sau nu bine-venit. Stângace, stânjenită de trupul ei prea mic, își luă avânt. El se întoarce în direcția presupusului atac, cu coama înălțată, dar Cea Care Își Amintește nu se sinchisi de veninul lui jalnic. Cu un elan dizgrațios, se înfășură în jurul lui. În aceeași clipă, își scutură coama, slobozindu-și cea mai puternică otrăvă, din străfunduri, cea care avea să supună, pentru scurtă vreme, mintea celuiilalt șarpe, lăsând să i se deschidă din nou mintea ascunsă dincolo de propria viață. El se zbătu cu frenezie, apoi înțepeni brusc, părând un buștean în strânsoarea ei. Ochii lui rubinii încetară să se mai rotească în toate părțile, încremeniră cu pleoapele ridicate și șocul îi împinse, bulbucăți, în bună parte în afara orbitelor. Se strădui zadarnic să răsufle pentru ultima oară.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viață. Îl înfășură în jurul ei, împletindu-se cu el, și îl mișcă prin apă. Corabia se îndepărta, dar, aproape fără nicio șovăire, ea o lăsă să dispară. Acel singur șarpe era mult mai important decât toate misterele pe care le ascundea vasul. Continuă să-l țină și își răsuci gâtul ca

să-l privească în față. Îi văzu ochii rotindu-se, apoi încremenind din nou. Îl ținu, trecându-l printr-o mie de vieți, până când tot trecutul speciei îl ajunse din urmă. Îl lăsă să se afunde în acea întreagă istorie. Apoi îl ajută să se desprindă încetul cu încetul, slobozind otrăvuri mai slabe, care îi amuțiră mintea profundă, lăsându-i propria și scurta viață să-i revină la suprafața gândurilor.

– Ține minte!

Rosti cuvintele cu blândete, încărcându-l pe șarpele alb cu responsabilitățile tuturor strămoșilor săi.

– Ține minte și fii!

Celălalt stătea liniștit între inelele ei. Cea Care Își Amintește îi simți propria viață luându-l din nou în stăpânire când un tremur îi trecu, licărind, prin tot trupul. Ochii lui se rotiră brusc, tintuindu-i pe ai ei, apoi capul i se trase înapoi, îndepărtându-se. Ea îi așteptă mulțumirile încărcate de venerație.

Privirea care o întâlnește pe a ei o învinovătea.

– De ce? întrebă el pe neașteptate. De ce acum? Când e prea târziu pentru noi toți? De ce n-am putut să mor fără să am habar ce aș fi putut deveni? De ce nu m-ai lăsat să fiu doar un animal?

Șocată de cuvintele lui, ea își slăbi strânsoarea. Șarpele alb se smulse cu dispreț din îmbrățișarea ei și plecă țâșnind ca o săgeată. Ea n-ar fi putut spune dacă fuge de frica ei sau dacă doar o părește. Ambele idei erau de nesuportat. Trezirea amintirilor ar fi trebuit să-i ofere un țel și să-l umple de bucurie, nu de disperare și furie.

– Așteaptă! strigă în urma lui, dar întunericul adâncurilor îl înghițise deja.

O porni după el, străbătând apa cu stângăcie, știind că îi e peste puteri să se miște cu iuțeala celuiilalt.

– Nu poate fi prea târziu! Trebuie să-ncercăm, orice s-ar întâmpla!

Își trâmbiță cuvintele inutile către Plinul pustiu.

Șarpele alb o abandonase. Era din nou singură. Refuză să accepte asta. Porni în urmărire, mișcându-și greu trupul pipernicit, cu gura larg deschisă, ca să simtă mirosul împrăștiat prin

apă la trecerea lui. Firav, din ce în ce mai firav, până când dispăru. El era prea iute, iar ea, prea deformată. Dezamăgirea se revărsă în ea, aproape la fel de năucitoare ca otrăvurile ei. Gustă din nou apa. Acum n-o mai întina nimic care să trădeze prezența unui șarpe.

Înotă descriind arce din ce în ce mai largi, într-o căutare disperată a mirosului. Când îl găsi în sfârșit, ambele inimi îi tresălară cu hotărâre. Biciui apa cu coada, avântându-se ca să-l ajungă din urmă.

– Așteaptă! trâmbiță. Te rog. Noi doi, tu și cu mine, suntem singura speranță a speciei noastre! Trebuie s-ascuți ce am de spus!

Gustul de șarpe deveni brusc mai puternic. *Singura speranță a speciei noastre.* Gândul păru să vină către ea pe deasupra apei, ca și cum cuvintele ei ar fi fost suflate în aer, nu trâmbițate în adâncuri. Era singura încurajare de care avea nevoie.

– Vin la tine! făgădui, și continuă să înainteze cu încăpățănare.

Dar, când ajunse în locul de unde venea mirosul de șarpe, nu văzu nicio altă creatură în afară de o cocă argintie care tăia valurile deasupra ei.

TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE

Malta își afundă vâsla improvizată în apa sclipitoare și împinse cu putere. Bărcuța înaintă. Ea se grăbi să treacă scândura de cedru de cealaltă parte și se încruntă văzând picăturile de apă scurse de pe ea pe fundul bărcii. Nu era nimic de făcut. Scândura era tot ce avea și vâslind cu ea doar într-o singură parte n-ar fi reușit decât să se învârtă în cerc. Refuză să-și imagineze că acele picături acide mușcau chiar atunci din scândura de sub picioarele ei. Cu siguranță că doar câțiva stropi din Fluviul Ploilor Sălbaticice nu puteau face stricăciuni prea mari. Credea că metalul de un alb prăfos de pe fundul bărcii poate împiedica apa s-o mistuie, dar nimic nu-i garanta că nu se înșela. Își scoase și asta din minte. Drumul lor pe fluviu nu era lung.

O dorea tot trupul. Muncise toată noaptea, străduindu-se să găsească o cale de întoarcere în Trehaug. Mușchii istoviți îi tremurau la orice efort nou. Drumul pe fluviu nu e lung, își repetă. Înaintaseră chinuitor de încet. Avea o durere groaznică de cap, dar cel mai rău era că rana pe cale de vindecare din frunte îi dădea mâncărimi cumplite. De ce o mânca mai rău decât oricând tocmai când nu avea o mână în plus ca să se scarpine?

Manevra bărcuța strecurându-se printre trunchiurile imense ale copacilor care mărgineau fluviul și printre rădăcinile lor răsfirate ca niște pânze de păianjen. Acolo, sub frunzișul junglei,

cerul nopții și stelele lui erau o legendă rareori întrezărită; însă un licăr capricios îi făcea cu ochiul printre trunchiuri și crengi. Luminile Trehaugului, orașul aninat de copaci, o călăuzeau către căldură, siguranță și, mai presus de orice, către odihnă. În jurul ei, întunericul era încă dens, însă chemările păsărilor din vârful copacilor îi spuneau că, spre răsărit, zorii luminează cerul. Abia mai târziu aveau să pătrundă prin frunzișul des sulițe strălucitoare înconjurată de o imitație caricaturală, de un verde apos, a luminii soarelui. Acolo unde fluviul tăia o potecă printre copaci, lumina avea să scânteieze argintie pe apa lăptoasă a canalului lat.

Vârful bărcii se agăță brusc de vârful unei rădăcini ascunse. Din nou. Malta își mușcă limba ca să nu țipe de ciudă. Să-și croiască drum prin pădurea din apa puțin adâncă însemna să strecoare barca printr-un labirint scufundat. Resturi plutitoare sau rădăcini ascunse o abătuseră în repetate rânduri de la direcția aleasă. Luminile palide din fața lor păruseră mai aproape când plecaseră de pe insulă. Malta își mută greutatea trupului în partea opusă înainte de a se apleca peste marginea bărcii ca să cerceteze cu scândura-vâslă obstacolul care îi oprise. Cu un mormăit, împinse la o parte obstacolul și eliberă barca. Afundă din nou vâsla în apă și ocoli bariera ascunsă.

- De ce nu ne duci pe-acolo, pe unde copacii sunt mai rari? întrebă Satrapul.

Cândva conducătorul întregii Jamaillii, Satrapul stătea acum la pupă, cu genunchii sub bărbie, pe când Însoțitoarea lui, Kekki, era la proră, ghemuită și înfricoșată. Malta nu-și întoarse capul. Îi răspunse cu răceală:

- Când o să fii dispus să pui mâna pe-o scândură ca să m-ajuti să vâslesc sau să cârmesc, o să ai un cuvânt de spus despre asta. Până atunci taci.

Se săturase de purtarea poruncitoare a băiatului-Satrap și de totala lui inutilitate când era vorba de muncă.

- Orice idiot poate vedea că acolo sunt mai puține obstacole. Am merge mai repede.

- Da, mult mai repede, încuviință Malta cu sarcasm. Mai ales dacă ne prinde curentul și ne duce în mijlocul fluviului.

Satrapul răsflă cu exasperare zgomotoasă:

- Cum ne aflăm în aval față de oraș, despre curentul ăla așa zice că e de partea noastră. Am putea să profităm, să-l lăsăm să ne ducă unde vrem și s-ajungem mult mai repede.

- Am putea și să pierdem în totalitate controlul bărcii și să trecem în goană pe lângă oraș.

- Mai avem mult? scânci jalnic Kekki.

- Poți să vezi la fel de bine ca mine, ripostă Malta.

Un strop din apa fluviului îi căzu pe genunchi când mută vâsla în cealaltă parte. O gădilă, pe urmă îi stârni mâncărimi, apoi o ustură. Își îngădui un răgaz de câteva clipe în care tamponă locul cu tivul zdrențuit al rochiei. Materialul lăsă în urmă o dâră de nisip fin. Se murdărise cu o noapte înainte, în timpul îndelungatului ei drum pe coridoarele și prin sălile palatului îngropat al Străbunilor. De atunci se întâmplaseră atât de multe, încât avea impresia că trecuseră o mie de nopți. Când încerca să-și reamintească, totul i se încurca în minte. Intrase în tuneluri pentru a o înfrunta pe femela dragon, ca s-o facă să-l lase în pace pe Reyn. Însă fusese un cutremur, iar apoi, când o găsise... În punctul ăla, firele amintirilor ei se încâlceau fără vreo speranță de descâlcire. Creatura din cocon îi deschisese mintea pentru toate amintirile depozitate în acea încăpere a orașului. Fusese inundată de viețile tuturor celor care sălășluiseră acolo, se afundase în memoriile lor. Din acel moment și până când îi călăuzise pe Satrap și pe Însoțitoare către ieșirea din labirintul înecat, totul era cețos, părea un vis. Abia acum punea lucrurile cap la cap și își dădea seama că negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi ascunseseră pe Satrap și pe Kekki ca să-i protejeze.

Sau nu? Privirea i se îndreptă pentru scurt timp către Kekki, care stătea ghemuită la proră. Fuseseră oaspeți protejați sau ostatici? Poate câte puțin din amândouă. Descoperi că e, întru totul, de partea negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu cât îi dădea mai curând pe Satrap și pe Kekki din nou pe mâna lor, cu